

Ο Λιμοκοντόρος

Μαρία Παπαδάκη

Στην αρχή για τις εξαλλοσύνες που είχε σχεδιάσει για εκείνο το βράδυ, ίσως τον συναντούσε στο διαμέρισμά τους. Ήταν ευρύχωρο, με θερμαινόμενο πάτωμα και θέα τον ωκεανό. Μετά όμως το ξανασκέφτηκε.

Η Καρολάιν ήταν γυναίκα με απίστευτες ιδέες. Όταν τις έβαζε σε εφαρμογή ήταν αδύνατον να της αντισταθείς. Έκλεισε τραπέζι στον Άλντο, το καινούριο εστιατόριο που είχε ανοίξει αρκετά μακριά, προς τα νότια.

Πήρε τον Τζον. Εκείνος δεν έδειξε καμία προθυμία να βγει μετά την συνάντησή που θα είχε ως αργά το βράδυ με τους συναδέλφους του, αλλά η Καρολάιν είχε τον τρόπο της να τον πείθει.

Την περίμενε στην λιμουζίνα μαζί με τον σοφέρ του. Είχε ανάψει ένα πούρο και διόλου δεν πρόσεξε την Καρολάιν, που κατέφτασε τρεχάτη από την είσοδο του κήπου τους τυλιγμένη με την πανάκριβη γούνα της.

«Όταν επιτέλους κάποια στιγμή με κοιτάξεις στα μάτια, θύμισέ μου να το γιορτάσω» του είπε η Καρολάιν βάζοντας πρώτα την γόβα στιλέτο στο πίσω κάθισμα της λιμουζίνας.

«Καλησπέρα χρυσή μου, δεν καταλαβαίνω την γκρίνια ακόμα δεν συναντηθήκαμε», είπε ο Τζον. «Ορίστε σε κοιτάω στα μάτια», έκανε νεύμα στον οδηγό να ξεκινήσει.

«Κάποια μουσική προτίμηση; Η διαδρομή μέχρι του Άλντο είναι περίπου σαρανταπέντε λεπτά», είπε ο οδηγός κοιτώντας ανέκφραστος ευθεία μπροστά.

«Βάλτε την συλλογή με τις ροκ μπαλάντες των 80s», είπε ο Τζον χωρίς να συμβουλευτεί την Καρολάιν.

«Πόσο ξενέρωτος μπορείς να είσαι επιτέλους, Τζον;» είπε η Καρολάιν.

Αυτή δεν ήταν καθόλου της μπαλάντας. Ήταν σκληρό καρύδι, λίγο ροκ, λίγο ακραία, λίγο απ' όλα, αλλά καθόλου της μπαλάντας. Τον Τζον τον είχε γνωρίσει τυχαία σε μια μάζωξη σ' ένα μαγαζί της πόλης. Λίγο η επιτυχία του, λίγο η άνεση, το ακριβό διαμέρισμα, η μεγάλη ζωή, αγόρασε η Καρολάιν χωρίς δεύτερες σκέψεις. Έτσι ήταν η Καρολάιν, αυθόρμητη.

«Τι άρωμα έχειςβάλει απόψε, είναι λίγο έντονο.»

Η λιμουζίνα είχε ήδη ξεκινήσει και ακούγονταν αχνά οι Σκόρπιους από το ράδιο.

«Το άρωμα της μάχης, Τζον», του είπε η Καρολάιν και τον κοίταξε επίμονα.

«Ποιας μάχης; Σκοπεύεις να παλέψεις με κάποιον σήμερα;»,

Ήταν λίγο καθίκι ο Τζον. Λίγο η επιτυχία, λίγο τα λεφτά, τον είχαν κάνει αχώνευτο. Κέρδιζε όμως σε αυτοπεποίθηση και παχυλό λογαριασμό τραπέζης.

«Ξέρεις Τζον, σήμερα πεινάω πολύ. Έχω μια περίεργη όρεξη. Βγαίνει μέσα από το είναι μου σαν χείμαρρος, σαν αυτή η πείνα να είναι έτοιμη να με κατασπαράξει.», έφτιαξε το κραγιόν της στο καθρεφτάκι που είχε στην τσάντα της.

«Τί είδους πείνα είναι αυτή, που κατασπαράσσει χρυσή μου; Δηλαδή τί θα ήθελες να φας; Ένα βόδι ας πούμε;» της τσίμπησε παιχνιδιάρικα το μάγουλο.

«Όχι Τζον, θα ήθελα να φάω κάτι καινούριο. Έχω βαρεθεί τα φιλέτα και τους φασιανούς Τζον, με καταλαβαίνεις;»

Ο σοφέρ κοίταξε από τον καθρέφτη μπροστά και ο Τζον του έκανε νεύμα να κλείσει το διαχωριστικό τζάμι της λιμουζίνας για να μπορέσουν να μιλήσουν χωρίς να ακούει.

«Μου έρχεται να φάω τις σάρκες μου Τζον. Πλήττω θανάσιμα. Θέλω να παίξω λίγο, να ξεφύγω από την ανία καταλαβαίνεις;» είπε η Καρολάιν.

Κοίταξε απροσδιόριστα ψηλά και έπαιξε με τα σκουλαρίκια της.
«Είναι από αυτές τις μέρες που τίποτα δεν με ικανοποιεί.», κοίταξε βαριεστημένα προς τα έξω, σταύρωσε τα πόδια της.

«Ωραία Καρολάιν, είναι απλό. Θα πάμε στου Άλντο και θα παραγγείλουμε πρώτο πιάτο βλεφαρίδες παρθένας κόρης από την Κοπεγχάγη- και δεύτερο- μπουτί δεκάχρονου με δεντρολίβανο και μυαλά πανέ. Σου χαλάω εγώ χατήρι κορίτσι μου;», με το γνωστό κυνικό ύφος του χαμογέλασε ελαφρά και χάιδεψε το μούσι του.

«Τζον εγώ λέω να βγούμε για κυνήγι οι δυο μας. Τι θα έλεγες να ψαρεύαμε κανέναν περαστικό ή ακόμα καλύτερα, να σκοτώναμε εδώ επιτόπου τον Άλφι, τον σοφέρ σου.

Είναι και νεαρούλης, θα έχει ωραία σάρκα, τρυφερή, τί λες;» του είπε χουφτώνοντάς του τ' αρχίδια.

«Εντάξει Καρολάιν, το παρατράβηξες. Τι σου φταίει ο καημένος ο Άλφι, ε κορίτσι μου;» της μιλούσε ενώ έβαλε τη γλώσσα του στο αυτί της και πασπάτευε για λίγο τα βυζιά της. Τα λάτρευε αυτά τα βυζιά.

«Τζον, δεν με αγαπάς.» , του είπε και τραβήχτηκε
«Γιατί δεν σ' αγαπώ; Θυμάσαι τότε στο Μονακό, σ' εκείνη την σουίτα τί είχαμε κάνει; Μάρτυς μου ο Θεός, Καρολάιν, αλλά κανένας άντρας δεν θα έβαζε άλλον άντρα στο κρεβάτι του. Εγώ όμως το έκανα για σένα. Είσαι μάλλον αχάριστη τελικά ε;»

«Ωραία ας πεθάνουμε τότε εμείς. Εδώ και τώρα.
«Γιατί, τι σε έπιασε πάλι;»
«Πες στον Άλφι να ανοίξει το διαχωριστικό Τζον.»

«Τι τον θες τον Άλφι, άστον να κάνει την δουλειά του Καρολάιν»
«Πες του να ανοίξει γιατί θα πεταχτώ από την πόρτα στο δρόμο.
Διάλεξε Τζον.»

Έκανε σήμα ο Τζον στον Άλφι και πριν προλάβει να καταλάβει τί είχε με το μυαλό της η Καρολάιν, πετάχτηκε εκείνη μπροστά στα μάτια του, πέρασε το φουλάρι της γύρω από τον λαιμό του Άλφι. Ενώ τραγουδούσαν οι Σκόρπιους το Send me an Angel ο Άλφι βρέθηκε να παλεύει στο τιμόνι, να κάνει ζικ ζακ στους δρόμους, να αποφεύγει φορτηγά και αμάξια από το αντίθετο ρεύμα. Μέσα σε αυτήν την παραζάλη, ο Τζον τραβούσε με όλη του την δύναμη την Καρολάιν, προσπαθώντας να την φέρει στο πίσω κάθισμα.

Η Καρολάιν έχοντας τους γοφούς της σχεδόν στο στόμα του Τζον φώναζε :
«Γιατί, Τζον, ζορίζεσαι; Θέλω να δω πόσο με αγαπάς. Μαζί στην ζωή μαζί και στον θάνατο ε;
«Κάτσε κάτω Καρολάιν, θα μας σκοτώσεις, κάτσε κάτω σου λέω!»

~1~

Καθώς έφτασαν στου Άλντο, η Καρολάιν είχε προλάβει να διορθώσει το κραγιόν της και όταν της άνοιξε την πόρτα ο Άλφι, γύρισε στον Τζον:
«Ναι, αλλά να ξέρεις, Τζον, ότι έχει περάσει ένας χρόνος από το Μονακό και ήρθε η ώρα απόψε να μου δώσεις κάτι εξίσου δυνατό, κάτι να με κάνει να νιώσω ζωντανή, κατάλαβες;»

Το εστιατόριο διέθετε έναν χαμηλόφραχτο κήπο γεμάτο αγαλματίδια, και καθώς έβγαινε να τους προϋπαντήσει ένας ψηλός γκριζομάλλης άντρας με μαύρο κοστούμι είπε:

«Καλησπέρα, κύριε. Κυρία μου.»
και τους άνοιξε διάπλατα την βαριά πόρτα.

Η Καρολάιν εκείνο το βράδυ είχε βάλει τα δυνατά της, φορούσε δερμάτινη μίντι φούστα και γόβες λουστρίνι με διάφανο καλσόν και ραφή που διαπερνούσε κατά μήκος τα καλλίγραμμα πόδια της. Τα μαλλιά της πίσω σε μια σφιχτή αλογοουρά.

Ο Τζον σκούρο κοστούμι γραβάτα, όπως συνήθιζε, με την διαφορά πως εκείνο το βράδυ είχε φορέσει καινούριο πουκάμισο και είχε επιμεληθεί το μούσι του νωρίτερα στο μπαρμπέρικο.

«Τι θα πάρεις χρυσή μου;» την ρώτησε κοιτάζοντας τον κατάλογο.
«Λέω να πάρω εσένα, εδώ και τώρα. Μπροστά στα μάτια αυτού του λιμοκοντόρου», απάντησε εκείνη και έχωσε την παλάμη της ανάμεσα στα πόδια του.

«Σταμάτα», είπε αυτός και ανασκουμπώθηκε.

«Μη μου λες να σταματήσω, βαρέθηκα να μου λες να σταματήσω», επέμεινε να τον ψαχουλεύει ανάμεσα στα πόδια.

Το εστιατόριο ήταν σχεδόν άδειο -είχαν αποφασίσει να βγουν αργά. Με τα πολλά, μέχρι να περάσουν μπροστά από τα αγαλματίδια και να αφήσουν τα παλτό τους, μέχρι να κοιτάξουν τον κατάλογο και να του ψαχουλέψει τ' απαυτά του είχε πάει έντεκα η ώρα. Οι λιγοστοί θαμώνες κάθονταν σε τραπέζια μακριά από εκείνους και έμοιαζαν έτοιμοι να φύγουν, ενώ οι σερβιτόροι έστρωναν καθαρά τραπεζομάντιλα για την επόμενη μέρα.

«Αποφασίσατε τι θα πάρετε;» είπε ο λιμοκοντόρος, που έφτασε εκείνη την ώρα στο τραπέζι τους.

«Θα ήθελα λίγο χρόνο ακόμα αν δεν σας πειράζει», είπε η Καρολάιν.

«Ξέρετε ο σύντροφος μου δουλεύει ως αργά. Αναγκαστικά τέτοιες ώρες βγαίνουμε έξω, όταν δεν έχουμε πια όρεξη για φαγητό.»

Ξεκούμπωσε ένα κουμπί από το πουκάμισό, και ο λιμοκοντόρος ξερόβηξε, καθώς έπεσε το βλέμμα του στο πληθωρικό της στήθος.
«Ναι βεβαίως κυρία μου», είπε εκείνος.

~~

«Τι σου συμβαίνει Καρολάιν; Δεν σε βλέπω πολύ καλά. Συμβαίνει κάτι;»

«Όχι χρυσέ μου, τι να συμβαίνει; Απλά έχω κάβλες. Σαν χτες μου φαίνεται τότε που με έριχνες στα πατώματα και μου υποσχόσουν τρελές νύχτες αχαλίνωτου σεξ. Ξαφνικά έχεις γίνει...»

«Με συγχωρείτε που σας ενοχλώ», ξεροκατάπιε δίπλα τους ο λιμοκοντόρος. «Μόλις μίλησα με την διεύθυνση και μπορείτε να αποφασίσετε με την ησυχία σας, σε λίγο θα φύγουν οι σερβιτόροι και θα μείνω μόνο εγώ με τον σεφ. Είμαστε στην διάθεση σας για απόψε. Καταλαβαίνουμε τον φόρτο εργασίας του κυρίου», κοίταξε τον Τζον σαν να ήθελε να απολογηθεί για την προηγούμενη βουτιά του στα βάθη του μπούστου της Καρολάιν.

Χωρίς δεύτερη σκέψη, η Καρολάιν απευθύνθηκε στον ανυποψίαστο μετρ:

«Ξέρετε κύριε έχω φοβερές ορμές απόψε, θα ήθελα κάτι να σβήσει αυτήν την ορμή μέσα μου. Με καταλαβαίνετε τι εννοώ;»

«Ναι βεβαίως», είπε εκείνος.

«Τι είναι αυτά που λες, Καρολάιν; Συμμαζέψου.»

Ανακάθισε στην καρέκλα του ο Τζον.

«Ω, μα κύριε δεν υπάρχει λόγος να καταπιέζεται η κυρία. Μην ξεχνάτε πως σας είπα απόψε, είμαι στην διάθεσή σας». Ο λιμοκοντόρος κοίταξε χωρίς ενοχές αυτήν την φορά το στήθος της Καρολάιν.

«Θα ήθελα κάτι δροσιστικό για αρχή», συνέχισε εκείνη, «ξέρετε σαν το πρώτο φιλί, όταν ενώνονται τα χείλη δυο εραστών, που μυρίζει η ανάσα τους, πώς να το πω, σαν γάργαρο νερό, σαν... δεν ξέρω πως να το περιγράψω.»

«Τι θα λέγατε για μια σούπα γκασπάτσο; Είναι η σπεσιαλιτέ του μαγαζιού μας, είναι δροσιστική και ανάλαφρη, αλλά παράλληλα λίγο πικάντικη και διασκεδαστική για τον ουρανίσκο. Προσφέρει ύψιστη απόλαυση χωρίς να βαραίνει το στομάχι. Αν με καταλαβαίνει η κυρία».

«Ωραία θα πάρουμε δύο από αυτές, αν δεν έχεις αντίρρηση αγαπητή μου», είπε ο Τζον ενώ έκλεισε βιαστικά τον κατάλογο.

«Θα σας πρότεινα και ένα δροσιστικό Πίνο Γκρίτζιο με νότες αγριολούλουδου», πρόσθεσε ο λιμοκοντόρος.

~~~

Ντιμάρισε τα φώτα στην μεγάλη σάλα και άφησε μόνο το τραπέζι τους φωτισμένο κάτω από τον βαρύ πολυέλαιο. Η Καρολάιν ήπια μονορούφι το νερό από το κρυστάλλινο ποτήρι της ενώ έβαλε ξανά το χέρι της στον σαστισμένο πούτσο του Τζον.

«Μα έχεις τρελαθεί;» της είπε και ανακάθισε στην θέση του.

Εκείνη ξεκούμπωσε αργά το πουκάμισο της.

«Απλά θέλω να ξαναδώ αυτήν την σπίθα στα μάτια σου, αν και να σου πω, περισσότερο μέσα μου την αναζητώ. Σε βαρέθηκα, Τζον Μάιερς.»

«Τι είναι αυτά που κάνεις; Κούμπωσε το πουκάμισό σου.»

Ωστόσο ήρθε στο τραπέζι ο λιμοκοντόρος με το Πίνο Γκρίτζιο σε σαμπανιέρα. Την τοποθέτησε όρθια δίπλα στο τραπέζι. Η Καρολάιν κοίταξε προκλητικά τον Τζον, την ώρα που ακούμπησε με το ένα χέρι της το δαντελένιο μπούστο της και με το άλλο το χέρι του ευγενούς μετρ.

«Αργούν οι σούπες; Σας λέω δεν αντέχω, καίγομαι. Πεθαίνω για κάτι δροσιστικό.»

«Αμέσως κυρία έρχονται και οι γκασπάτσο» της ανταπάντησε εκείνος και ζούληξε με διακριτικότητα το αριστερό της βυζί.

Ο Τζον μετά και από αυτό το τελευταίο ανασκουμπώθηκε, έσφιξε την γραβάτα του, ανακάθισε στην καρέκλα του και τακτοποίησε τα αρχίδια του, επιδεικνύοντας αυτήν την φορά την θέση ισχύος του.

«Ορίστε και οι γκασπάτσο», είπε ο λιμοκοντόρος και σκύβοντας να αφήσει την σούπα στον Τζον, άφησε την βαριά του ανάσα και το άρωμα του, απαλό και ευχάριστο, τόσο ώστε να μην κουράζει τους καλεσμένους του.

«Λοιπόν Τζον, τελικά ίσως δεν είσαι τόσο μαλάκας», του είπε εκείνη καθώς άφησε το κουτάλι να ξεκουραστεί για λίγο μέσα στην σούπα της. «Θέλω να ξέρω πόσο μακριά μπορείς να φτάσεις, πόσο μπορείς να με συναγωνιστείς.»

Του τσούγκρισε το ποτήρι και έκανε ένα νεύμα στον λιμοκοντόρο που περιφερόταν εκεί τριγύρω περιμένοντας το σήμα τους.

«Τι θα ήθελε η κυρία;» ρώτησε εκείνος

«Πείτε μου, έχετε κάτι άλλο να μου προτείνετε για το κυρίως; Ξέρετε δυσκολεύομαι με τους καταλόγους.»

«Τι θα προτιμούσε η κυρία; Κάτι απαλό, με αρώματα; Ή μήπως κάτι σκληρό και αμείλικτο, κάτι σαν γροθιά στο στομάχι ας πούμε;» είπε και τσίμπησε με την πίσω μεριά του δείκτη και του παράμεσου την ρόγα της Καρολάιν, όπως εκείνη διαγραφόταν μέσα από το σουτιέν της.

«Ναι αυτό το σκληρό, το δεύτερο» είπε η Καρολάιν. Έσφιξε το χέρι της ανάμεσα στα πόδια της για να κλείσει εκεί όλη την ορμή που έβγαινε από μέσα της.

Άνοιξε το σουτιέν της από μπροστά. Ήταν εκείνο που της είχε πάρει κάποτε ο Τζον τότε που στ' αλήθεια έπεφταν στα πατώματα. Έπεσαν τα στήθη της σαν δυο τσαμπιά ώριμα σταφύλια. Ανάμεσα τους έλαμπε ένα διακριτικό μενταγιόν και την ώρα που έφτασε ο λιμοκοντόρος, ο Τζον είχε μια στύση από εδώ έως απέναντι που κόντευε να σπάσει το φερμουάρ του ακριβού κοστούμιού του.

«Θα ήθελε μήπως ο κύριος μια επιπλέον πληροφορία για το μενού;», είπε και κοίταξε επίμονα τον φουσκωμένο καβάλο του Τζον.
«Νομίζω η κυρία θα ήθελε να συνεχίσει με μία μαλαγουζιά καθώς θα περάσουμε στο κυρίως.»

~~~

Όταν ήρθε το κυρίως, η κυρία είχε αρχίσει να ξερνάει στο ακριβό χαλί κάτω από τα πόδια της και ο λιμοκοντόρος έτρεχε να την συνεφέρει φέρνοντας ζεστές πετσέτες και μία κανάτα με δροσερό νερό. Τράβηξε μια καρέκλα δίπλα στην κυρία η οποία βρισκόταν σε παραλήρημα.

«Εγώ ξέρετε δεν ανήκω πουθενά. Η μητέρα μου είναι αλλού, ο πατέρας μου με μισεί», είπε η Καρολάιν.

«Ναι κυρία, σας καταλαβαίνω, ξέρω κι εγώ τι σημαίνει να μην ανήκεις πουθενά, όμως αυτός δεν είναι λόγος να αναστατώνετε το υπέροχο στομάχι σας. Ξέρετε, κυρία, τί θα σας πρότεινα;»

Ο Τζον σήκωσε το βλέμμα του και κοίταξε τον λιμοκοντόρο
«Πείτε μου, είναι ενδιαφέροντες πάντα οι προτάσεις σας», του είπε η Καρολάιν

Εκείνος σηκώθηκε και έφερε σβέλτα από την σκοτεινή σάλα μια ζεστή μάλλινη ζακέτα.

Την φόρεσε στην Καρολάιν με περισσή φροντίδα και της έλυσε την σφιχτή κοτσίδα.

«Σήμερα έχουμε την τιμή να σερβίρουμε ένα από τα καλύτερα επιδόρπιά μας» της είπε.

Μετά ανακάτεψε απαλά τα λυτά μαλλιά της.

«Νομίζω πως πρέπει να αφήσουμε το κυρίως και να περάσουμε κατευθείαν στο επιδόρπιο. Νομίζω πως η κυρία χρειάζεται λίγη ζάχαρη. Τι θα έλεγε και ο κύριος;» είπε και έστρεψε το βλέμμα του στον Τζον.

«Από ότι φαίνεται εσείς ξέρετε καλύτερα τι θέλει η συνοδός μου σήμερα», μουρμούρισε ο Τζον.

«Έχουμε μιλφειγ, με αέρινη κρέμα βανίλια και χίλια φύλλα βουτυρωμένα και τραγανά, φτιαγμένα από τον ταλαντούχο σεφ μας για να γαργαλίσουν και τον πιο απαιτητικό ουρανίσκο» είπε ο λιμοκοντόρος.

Ύστερα χάιδεψε απαλά τα μαλλιά της Καρολάιν. Εκείνη έγνεψε καταφατικά και κοίταξε τον Τζον. Ο λιμοκοντόρος το εξέλαβε σαν σήμα για να εξαφανιστεί μέσα στην σκοτεινή σάλα.

~2~

Μέχρι να φέρει τα γλυκά, η Καρολάιν ανασκουμπώθηκε στην θέση της, ανακάτεψε τα μαλλιά της και άναψε ένα τσιγάρο.

«Είσαι σίγουρη πως μπορείς να καπνίσεις εδώ μέσα; Μήπως θα έπρεπε να ρωτήσεις τον αγαπημένο σου μετρ πριν σπάσεις για άλλη μια φορά τους κανόνες χρυσή μου;», της είπε ο Τζον κοιτάζοντας προς την σάλα, καθώς αναζητούσε με το βλέμμα του τον λιμοκοντόρο.

Η Καρολάιν τράβηξε μια μεγάλη τζούρα από το τσιγάρο της. Έκανε μερικά δαχτυλίδια καπνού στον αέρα και τον κοίταξε χωρίς να του απαντήσει.

«Εντάξει, Καρολάιν», είπε ηττημένος αυτήν τη φορά ο Τζον.
«Κέρδισες. Σου υπόσχομαι, πως μόλις φύγουμε από εδώ θα σου εκπληρώσω την πιο τρελή σου επιθυμία. Έχεις δίκιο, σε έχω παραμελήσει τελευταία.»

«Τζον, ξέρεις τι θα ήθελα να πω αυτήν την στιγμή;» ρώτησε η Καρολάιν

«Όχι άλλο ποτό καλή μου, ήδη ξέρασες μια φορά το χαλί, ποιος ξέρει πόσα χρήματα θα μας ζητήσουν για να το καθαρίσουν. Νεράκι κορίτσι μου, το καλύτερο ποτό είναι το νεράκι» είπε ο Τζον και έβαλε νερό στο ποτήρι της.

«Όχι, Τζον, απόψε δεν είναι βραδιά για νεράκι. Μου το υποσχέθηκες εξάλλου, την πιο τρελή μου επιθυμία είπες.»

Χάιδεψε το στήθος της. Οι επιθυμίες της δεν είχαν τελειώσει. Ο Τζον της κρατούσε το χέρι την ώρα που κατέφτασε ο λιμοκοντόρος με τα μιλφέιγ. Εκείνος τα άφησε και έφυγε διακριτικά από το τραπέζι. Καθώς έτρωγαν το γλυκό απευθύνθηκε ξανά στον Τζον η Καρολάιν.

«Ξέρεις το κοκτέιλ Μπλόντυ Μέρν, Τζον;»

«Φυσικά και το ξέρω, Καρολάιν, έχω ζήσει αρκετά χρόνια για να ξέρω αυτό το κοκτέιλ, δεν νομίζεις;»

«Πώς θα σου φαινόταν να το έπινες με αληθινό αίμα, Τζον;»

Άφησε το κουτάλι στο πιάτο και ήπια το νερό που της σέρβιρε πριν από λίγο ο Τζον.

Ξαφνικά ξαναβρήκε το κέφι της, τα μάτια της έλαμπαν σαν μικρού παιδιού.

«Αληθινό αίμα; Πας καλά;»

«Πλήττω, Τζον. Δεν σου λείπει τίποτα αυτό;»

Ο Τζον είχε σταματήσει από ώρα να τρώει το γλυκό του, ενώ η Καρολάιν του έλεγε με μάτια που έλαμπαν από την έξαψη πως θα μπορούσαν κάπως να στριμώξουν τον λιμοκοντόρο. Του υποσχέθηκε πως αν την βοηθούσε σε αυτό θα έκανε έναν χρόνο τουλάχιστον να τον ξαναενοχλήσει με οποιαδήποτε απαίτηση της.

Ο Τζον την άκουγε σαστισμένος. Δεν ήξερε αν η Καρολάιν το εννοούσε ή αν ήταν ένα παράλογο τερτίπι της. Έτσι ήταν η Καρολάιν. Παράξενη. Δεν μπορούσες ποτέ να καταλάβεις τί είχε μέσα στο κεφάλι της. Δεν είχε σχέσεις με την οικογένειά της.

Η μητέρα της ήταν κλεισμένη σε ένα γηροκομείο με ασθενείς που έπασχαν από αλσχάιμερ και ο πατέρας της είχε παντρευτεί τον ίδιο χρόνο του εγκλεισμού της με μια γυναίκα είκοσι χρόνια μικρότερή του. Το γεγονός αυτό την έκανε να ζει άναρχα, σαν περιπλανώμενη, δεν γνώριζε όρια και δεν σκεφτόταν ποτέ τις συνέπειες.

«Θα του πούμε να μας πάει στην κάβα με τα κρασιά», συνέχισε εκστασιασμένη η Καρολάιν, «τέτοιο μαγαζί αποκλείεται να μην έχει ένα κελάρι να φυλάει αυτά τα ακριβά κρασιά. Αν φέρει αντιρρήσεις θα αφήσω να μου πιάσει λίγο βυζί. Τι λες Τζον; Δεν νομίζω να ζηλεύεις ε; Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα, έτσι δεν είναι καβλιάρη μου;»

«Και τί θα κάνουμε μετά Καρολάιν; θα του σπάσουμε το κεφάλι και θα πάρουμε το αίμα του; Εγώ να ξέρεις σε γουστάρω, αλλά φυλακή δεν πάω για κανέναν.»

Ο Τζον δεν ήταν κορόιδο. Αν ήταν, δεν θα είχε καταφέρει όσα είχε καταφέρει. Μπορούσε όμως μια γυναίκα να τον μεταπείσει αν έβαζε τα δυνατά της. Ήταν μοναχοπαίδι, από μεγάλο τζάκι. Είχε συνηθίσει να έχει δύναμη στα χέρια του αλλά πάντα τον κυνηγούσε η ρετσινιά του χρυσού κληρονόμου. Η γοητεία που ασκούσε απέναντι στο γυναικείο φύλο ήταν κάτι εντελώς δικό του, «δεν κληρονομούνται αυτά τα χαρίσματα» συνήθιζε να λέει ο Τζόνι. Είχε όποια γυναίκα ήθελε στο κρεβάτι του, καμία όμως που να του θέτει τέτοια διλήμματα.

«Ποια φυλακή βρε χαζούλη;» του είπε η Καρολάιν, ενώ μετέφερε την καρέκλα της κοντά του. «Θα βρούμε τον τρόπο. Εσύ που πήγαινες Ζίου Ζίτσου ένα φεγγάρι σε εκείνο τον Ιάπωνα δάσκαλο που στα είχε μάθει όλα, δεν σου είχε μάθει μία λαβή πίσω στο σβέρκο που αφήνει τον άλλο αναίσθητο για μερικά λεπτά; Αυτήν θα κάνεις και τα άλλα άστα πάνω μου. Κάθε εστιατόριο υποχρεούται από τον νόμο να έχει ένα φαρμακείο, εκεί μέσα έχουν και σύριγγες.»

Συνωμοτικά του είπε πως θα έβρισκε τον τρόπο να πάρει μία. Θα του έπαιρνε το αίμα και μετά θα καλούσαν τον Άλφι να έρθει να τους πάρει. Ο Τζον αγχώθηκε, έμεινε να το σκέφτεται, ιδροκοπούσε και κοιτούσε προς την σάλα σαν έτσι να ήθελε να ζυγίσει την απόφαση του. Η Καρολάιν τον χούφτωνε και του φιλούσε τον λαιμό ενώ συνέχιζε την ιστορία της. Μέχρι να εμφανιστεί ξανά ο λιμοκοντόρος, είχε παρθεί η απόφαση, θα του ζητούσαν μια ξενάγηση στο κελάρι.

~~

«Μα φυσικά», είπε ο λιμοκοντόρος. «Θα ήταν τιμή μου να σας ξεναγήσω στο κελάρι μας. Ξέρετε η διεύθυνση, έχει αδυναμία στο καλό κρασί. Εκεί κάτω βρίσκονται μερικά από τα καλύτερα κρασιά του κόσμου.»

Η αφέλεια του μετρ είχε αρχίσει να εξιτάρει την Καρολάιν.

«Δώστε μου λίγο χρόνο μόνο, να φέρω τον λογαριασμό πριν πάμε στο κελάρι. Έχετε ολοκληρώσει το γεύμα σας; θα μπορούσα ίσως να απαλλάξω τον σεφ από τα καθήκοντά του για απόψε», δήλωσε με επαγγελματική συνέπεια ο λιμοκοντόρος.

«Μήπως μπορείτε να μου δείξετε που είναι το φαρμακείο σας; Έχω μία ενόχληση και θέλω να δω τί έχετε εκεί μέσα» στιγμή δεν δίστασε η Καρολάιν.

Ο λιμοκοντόρος της υπέδειξε τον δρόμο και της έδωσε το μικρό κλειδάκι που άνοιγε το κουτί του φαρμακείου. Όταν επέστρεψε, ο Τζον είχε πληρώσει τον λογαριασμό και ο λιμοκοντόρος τριγυρνούσε στην σάλα για τις τελευταίες δουλειές.

Ο Τζον είχε μουνδιάσει, μόλις είχε πάρει μια απόφαση χωρίς επιστροφή. Έμενε να την στηρίξει, δεν μπορούσε πλέον να κάνει πίσω. Όταν ήρθε ο λιμοκοντόρος με τα παλιά σιδερένια κλειδιά για το κελάρι, είχε ήδη αρχίσει να προετοιμάζεται νοερά για εκείνη την λαβή ζιού ζίτσου.

Μπήκαν όλοι μαζί στο υπόγειο κελάρι, πέτρινο και με ελαφριά υγρασία, ακίνητο, όπως άρμοζε να ζουν οι πολύτιμες φιάλες. Ο λιμοκοντόρος τους ξεναγούσε με σιγανή φωνή, σχεδόν ψιθυριστή, Από πίσω του ακριβώς η Καρολάιν με τα στήθη της ανέμελα, να τρίβονται στην μάλλινη ζακέτα και πιο πίσω ο Τζον, να κάνει νοητή πρόβα στην λαβή του.

Η κατάλληλη στιγμή ήρθε, όταν ο λιμοκοντόρος τέντωσε τον κορμό του ψηλά να πιάσει μια φιάλη κόκκινου κρασιού.

«Αυτό αξίζετε να το δείτε», είπε τεντώνοντας τα χέρια του στο πάνω ράφι.

Η Καρολάιν αγριοκοίταξε τον Τζον, εκείνος τον γράπωσε από το σβέρκο, του έπιασε το σημείο ακριβώς κάτω από το τελείωμα του κρανίου, η Καρολάιν ούρλιαζε, μέσα στην παραζάλη της ξενάγησης, των ψιθύρων και του ύπνου των κρασιών. Ο Τζον κατάφερε να αναισθητοποιήσει τον λιμοκοντόρο.

«Μπράβο Τζον», είπε η Καρολάιν, τα μάτια της πετούσαν σπίθες.

Ο Τζον πλέον δεν φοβόταν πια, τα είχε καταφέρει. Είχε κι αυτός την ίδια λάμψη στα μάτια. Είχαν βρεθεί ενώπιον των πράξεων τους. Απόψε το είχαν αποφασίσει. Θα έπιναν ανθρώπινο αίμα. Θα έκαναν κάτι διαφορετικό. Το είχαν πάρει απόφαση. Πρώτα η Καρολάιν και τώρα πια και ο Τζον. Η Καρολάιν έβγαλε γρήγορα την σύριγγα από την τσάντα της

«Κάνε γρήγορα Καρολάιν, δεν θα μπορέσω να το ξανακάνω άμα ξυπνήσει», φώναξε ο Τζον.

«Πρέπει να βρούμε ένα σχοινί Τζον, να τον δέσουμε. Αν ξυπνήσει και δεν έχουμε προλάβει να φύγουμε;»

Πάντα προνοούσε η Καρολάιν, δεν έκανε ποτέ της κάτι τυχαία. Έτρεχαν μέσα στο κελάρι, έριξαν μερικές φιάλες κρασιού κάτω από τα ράφια, διέκοψαν τον ήρεμο ύπνο του πολύτιμου υγρού.

«Βρήκα!» Φώναξε ο Τζον.

Ένα σχοινί βρισκόταν τυλιγμένο πάνω στα μεγάλα δρύινα βαρέλια στο βάθος του κελαριού. Τον έδεσαν χειροπόδαρα και η Καρολάιν του κάρφωσε άτσαλα την ένεση στην φλέβα. Μάταια προσπαθούσε όμως καθώς η σύριγγα δεν γέμιζε.

«Τι κάνεις επιτέλους, Καρολάιν, θα το τραβήξεις το αίμα;»

«Δεν μπορώ Τζον, δεν βλέπεις; το κάθαμα τι σκατά έχει μέσα του!»

Είπε εκείνη και του τρυπούσε ξανά και ξανά την φλέβα. Κάθισαν και οι δύο κάτω δίπλα στο αναίσθητο σώμα του λιμοκοντόρου.

Ο λιμοκοντόρος κουνήθηκε, ακούστηκε το βογγητό του.

«Ρίξτου μία στο κεφάλι με την φιάλη Τζον. Δεν θέλω να φύγουμε ακόμα».

«Τι είναι αυτά που λες Καρολάιν;» είπε έντρομος ο Τζον. «Πάμε να φύγουμε! Μη μου το κάνεις αυτό!»

Ο Τζον δεν είχε υπολογίσει πόσο αχόρταγη ήταν η Καρολάιν.

«Θέλω να τον πάμε στην κουζίνα, εκεί θα τον καθίσουμε σε μια καρέκλα θα πιούμε λίγο νερό και θα ξαναπροσπαθήσω Τζον. Σε παρακαλώ μη μου χαλάς το χατήρι, είμαστε τόσο κοντά. Τώρα που τον έχουμε εδώ δεμένο είναι η ευκαιρία μας. Έτσι δεν είναι; Έλα μη μου το αρνείσαι!»

Έτριψε το κορμί της πάνω του. Το κορμί της ίσως κατάφερνε όσα δεν είχε καταφέρει το μυαλό της. Ο λιμοκοντόρος ξαναβόγγηξε. Ήταν η τώρα η ποτέ. Εκείνη η απειροελάχιστη στιγμή που ο Τζον έπρεπε να πάρει την απόφαση. Η Καρολάιν φαινόταν έτοιμη, ο Τζον δεν ήξερε, ταλαντευόταν μέσα του, ο λιμοκοντόρος βογγούσε έτοιμος να ξυπνήσει, η Καρολάιν είχε ξεφύγει, το ήθελε τώρα, του έδινε την φιάλη και του έλεγε χτύπα. Όλα ήταν θολά, το μυαλό του Τζον ήταν θολό, ο χρόνος είχε σταματήσει. Ο Τζον και ήθελε και δεν ήθελε, η Καρολάιν ήθελε πολύ, μισόγυμνη τον παρακαλούσε, τον παρότρυνε. Ο χρόνος έμοιαζε με μια αιωνιότητα όταν ξαφνικά έγιναν όλα μαύρα. Σαν όνειρο, σαν πέρασμα σε μια άλλη κατάσταση.

Όταν άνοιξε τα μάτια του ο Τζον, ήταν δεμένος χειροπόδαρα. Το κεφάλι του κόντευε να σπάσει. Έβλεπε θολά μπροστά του δυο φιγούρες. Είχαν αλλάξει χώρο. Βρίσκονταν στην κουζίνα. Ο πονοκέφαλος σφυροκοπούσε τα μηνίγγια του, όταν άρχισε να ξεκαθαρίζει η φιγούρα της Καρολάιν. Και του λιμοκοντόρου. Την είχε ανεβάσει στον πάγκο της κουζίνας και φιλιόντουσαν παθιασμένα.

«Καρολάιν!» Φώναξε ο Τζον.

Ένωθε το κόψιμο από το σχοινί στα χέρια του και στα πόδια του. Ήταν γυμνός, μονο με τα εσώρουχα. Το ακριβό του κοστούμι πεταμένο παραδίπλα.

«Τζον», είπε η Καρολάιν, με μάτια λαμπερά, διαβολικά εκστασιασμένα. «Τζον, όταν κανείς δεν τολμάει, βρίσκεται στην άλλη πλευρά. Την απέναντι. Δεν το είχες καταλάβει χρυσό μου; εσύ που περνιέσαι για τόσο έξυπνος;»

«Σκύλα θα σε φάω ζωντανή, εγώ ο Τζον Μαιερς δηλώνω απόψε πως θα σε φάω ζωντανή, δεν θα μου γλιτώσεις, Καρολάιν Γουντς!»

«Μην κάνεις τέτοιες δηλώσεις Τζον, πριν από λίγο έκανες σαν μικρό κουτάβι. Θυμάσαι έ;»

Ο Τζον, ανήμπορος και δεμένος όπως ήταν, απευθύνθηκε στον λιμοκοντόρο.

«Κύριε... λιμοκοντόρε μου, δεν ξέρω και πώς σας λένε, μην την αφήνετε να σας παρασύρει. Κοιτάξτε την τσάντα της, έχει μια ένεση που πήρε από το φαρμακείο σας. Πριν λίγο ήθελε να πιει το αίμα σας και ετοιμαζόταν να σας φάει ζωντανό, καταλαβαίνετε με ποιαν έχετε συμπτράξει;»

Εκείνος τον κοίταξε με πλατύ χαμόγελο. Φάνηκαν τα δόντια του. Μεγάλα και κατάσπρα, σαν πλήκτρα πιάνου. Χούφτωσε τα στήθη της Καρολάιν ενώ την φίλησε παθιασμένα και απευθύνθηκε στον Τζον.

«Αγαπητέ μου, δεν με απασχολούν οι προθέσεις της, το σημαντικό είναι ότι σας έφερε μια φιάλη Μπορντώ, μακράς παλαιώσης στο κεφάλι. Ήταν μεγάλο λάθος σας που προτιμήσατε την ζωή μου από ετούτο το θηλυκό. Στο κάτω κάτω, τί αξία έχει η ζωή ενός μετρ, όταν κανείς την συγκρίνει με αυτά τα υπέροχα στήθη;»

Βούτηξε το πρόσωπό του στο στήθος της Καρολάιν, ενώ ο Τζον χτυπιόταν σε μια απέλπιδα προσπάθεια να λύσει τα σχοινιά του.

«Ηθελε να πει το αίμα σου, να σε κάνει σουσί, βρε παλιομαλάκα. Ποια στήθη μου λες;»

«Τώρα θα πιούμε το δικό σου αίμα, Τζον.» πετάχτηκε η Καρολάιν.

Του έδειξε δύο Μπλάντυ Μαίρη, που στέκονταν δίπλα τους στον πάγκο. Με πάγο, σέλερι στικς και μπόλικη βότκα.

«Μένει μόνο να στάξουμε λίγο αίμα και το όνειρο μου θα γίνει πραγματικότητα. Τώρα θα μείνεις στην αιωνιότητα σαν ένας μέτριος . Ό,τι έμαθες έμαθες. Την έχασες την ευκαιρία, Τζον.»

«Θα σας πληρώσω κύριε. Λύστε με και θα σας πληρώσω.» επέμεινε ο Τζον.

Ήξερε να διαπραγματεύεται καλά. Είχε κλείσει μεγάλες συμφωνίες, είχε διαπραγματευτεί με πολλούς.

«Κοστίζει πολύ ξέρετε.» είπε ο λιμοκοντόρος και η Καρολάιν τον κοίταξε έκπληκτη.

«Καρολάιν, Αν τολμήσεις να με αγγίξεις σου υπόσχομαι θα σηκωθώ από όπου βρίσκομαι, κι από τον τάφο ακόμα και θα σε βρω, θα σε ξεσκίσω με τα ίδια μου τα χέρια παλιοσκύλα! Πόσα θέλετε κύριε; θα τα έχετε. Όσα και να θέλετε θα τα έχετε. Έχω πολλά χρήματα, όσα θέλετε.» έλεγε ο Τζον

«Όσα θέλω; χμμμμ ενδιαφέρον..» ο λιμοκοντόρος έσπρωξε το πρόσωπο της Καρολάιν από μπροστά του.

«Μην τον ακούτε χρυσέ μου», είπε η Καρολάιν. Έτρεξε προς την μεριά του Τζον.

«Πώς θα σας τα δώσει; Νομίζετε, πως θα τον αφήσετε ελεύθερο, και θα σας στείλει μια επιταγή με το ποσό; Για χαζό τον περνάτε; Δεν είναι χαζός κύριε μου. Είναι επιχειρηματίας, αδίστακτος. Πώς νομίζετε τα έκανε τα λεφτά ε; Μοιράζοντας χαρτονομίσματα σε ασήμαντους μετρ;»

«Θα σας τα δώσω κύριε τα λεφτά. Θα μπορούμε στο κομπιούτερ σας, θα σας μεταφέρω όσα χρήματα θέλετε στον λογαριασμό σας.»

Ο Τζον ήξερε, ότι το χρώμα του χρήματος μπορούσε να συναγωνιστεί το χρώμα του αίματος .

Ο λιμοκοντόρος δεν μίλησε. Άφησε την Καρολάιν να μιλήσει πρώτη.

«Ακούστε, αγαπητέ μου, εδώ σας δίνεται η δυνατότητα να ζήσετε κάτι διαφορετικό. Πόσο μπορείτε να αντέξετε μια μέτρια ζωή ως μετρησε αυτό το εστιατόριο; Εσείς έχετε μια σπίθα μέσα σας. Το είδα από την πρώτη στιγμή που σας συνάντησα στην είσοδο αυτού του εστιατορίου. Έπειτα το άγγιγμά σας... δεν είστε μέτριος εσείς, χλιαρός... ξέρετε πως να αγγίζετε, να εξουσιάζετε, Τώρα σας δίνεται η δυνατότητα να πιείτε το αίμα ενός πλουσίου τόσα χρόνια δουλεύετε για ένα μεροκάματο ενώ κάτι τύποι σαν κι αυτόν πλουτίζουν στις πλάτες σας. Πιείτε το αίμα του μαζί μου είμαστε ίδιοι εμείς κύριε μας αξίζει να πιούμε το αίμα ενός γαλαζοαίματου να δούμε έστω τί γεύση έχει

Δεν θα δίνετε τα πάντα να πεθάνετε με αυτήν την γεύση στο στόμα;
Αν δεν το είχατε αυτό μέσα σας δεν θα ήμασταν τώρα εδώ, έτσι δεν είναι;»

Κάθισε πάνω στον πάγκο της κουζίνας, και τον τράβηξε ανάμεσα στα πόδια της.

«Κάντε αυτό που σας λέω, θα νιώσετε την απόλυτη ηδονή, σας το υπόσχομαι, το ξέρετε ήδη έτσι δεν είναι;»

«Δεν ξέρω» είπε ο λιμοκοντόρος. Κοίταξε αλλού, απροσδιόριστα, χωρίς παραλήπτη το βλέμμα του.

Οι καλογουλισμένοι ανοξείδωτοι πάγκοι αντανακλούσαν τις φιγούρες τους. Η ώρα στο λευκό ρολόι στον τοίχο έδειχνε πέντε το πρωί. Έλλειψη ύπνου, η γυαλάδα από τα ανοξείδωτα, οι φωνές του Τζον και της Καρολάιν.

«Και καλά κάνετε και δεν ξέρετε.» του είπε ο Τζον. «Μην το ακούτε αυτό το βρωμοθήλυκο. Μια σαν όλες τις άλλες είναι αγαπητέ μου. Ανοίγει τα πόδια της και νομίζει πως ανοίγει τις πύλες του παραδείσου. Όμως πιστέψτε με, δεν χρειάζεται να πιείτε το αίμα μου για να νιώσετε πλούσιος Μπορείτε χειροπιαστά με μερικές δεσμίδες χαρτονομίσματα να νιώσετε αυτήν την εξουσία Ακούστε με! Είστε ευφυής εσείς, το βλέπω στα μάτια σας, μοιάζουμε εμείς κύριε. Είμαστε ίδιοι. Η δύναμη που θα νιώσετε είναι πολύ πιο ισχυρή από αυτό το τσουλί.»

Η Καρολάιν πετάχτηκε από τον πάγκο, άρπαξε ένα μεγάλο μαχαίρι από τον μαγνήτη στον πάγκο του σεφ βρέθηκε μπροστά στον Τζον και στόχευε τ' αρχίδια του.

«Σκάσε ρε πούστη, γιατί θα στα κόψω, θα τα φάω για πρώτο, τ' ακους;»

Τα μάτια της ήταν κόκκινα, το χέρι της κρατούσε δυνατά το μαχαίρι.

Τα γέλια του Τζον, ήταν γέλια παραφροσύνης. Βρισκόταν χειροπόδαρα δεμένος στο έλεος της Καρολάιν, ενώ τα μάτια της άστραφταν σαν άγριου ζώου. Ο λιμοκοντόρος δεν άλλαξε έκφραση.

Του είχαν τελειώσει τα επιχειρήματα. Λεφτά είχε, όμως δεμένος χειροπόδαρα, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Η τρέλα της Καρολάιν έμοιαζε ισχυρότερη. Μόνο να γελάσει μπορούσε. Και να κλάψει και να αφηθεί στην παραφροσύνη της στιγμής.

Αν ήταν να χάσει τα αρχίδια του, προτιμούσε να χάσει την ζωή του. Θα έδινε τα πάντα εκείνη την στιγμή, να ξαναβρεθεί ελεύθερος, να γυρίσει τον χρόνο πίσω, να μείνει περισσότερο σε εκείνο το μιτινγκ, να μην πάει ποτέ σε εκείνο το εστιατόριο, να μην γνώριζε ποτέ την Καρολάιν, να μην είχε πιάσει ποτέ τα απαλά της στήθη. να είχε αντισταθεί εκείνο το βράδυ που του άνοιξε τα πόδια της, να μην είχε πάει στο Μονακό, να μην είχε φωνάζει εκείνο τον άντρα. να είχε διαλέξει μια άλλη γυναίκα.

«Αφήστε κάτω το μαχαίρι αγαπητή μου,» είπε ο λιμοκοντόρος. «Ακόμα δεν έχω πάρει την απόφαση μου. Πρέπει να μου δώσετε χρόνο να σκεφτώ. Μην ξεχνάτε πως βρίσκετε στο χώρο μου. Οι μεγάλες πόρτες της εισόδου είναι κλειδωμένες. Μόνο εγώ ξέρω που βρίσκονται τα κλειδιά, δεν αφήνω κανέναν να φύγει αν δεν πάρω εγώ αυτήν την απόφαση.»

Πάγωσε η Καρολάιν, άφησε το μαχαίρι να της πέσει από τα χέρια. Ακούστηκε ο μεταλλικός του θόρυβος στα πλακάκια της κουζίνας. Έβαλε τα γέλια ξανά ο Τζον.

Έβριζε την Καρολάιν και γελούσε με την καρδιά του. Η κατάσταση έμοιαζε με μια παρτίδα σκάκι. Ο Τζον ήξερε να παίζει σκάκι. Πάντα τον οδηγούσε το δυνατό του ένστικτο στο ματ εκείνη την στιγμή ένιωσε πως η βασίλισσα είχε εγκλωβιστεί από τον ίππο. Αν κατάφερνε να φάει την βασίλισσα, ίσως δεν χρειαζόταν να απειλήσει τον βασιλιά. Ο καλός παίχτης το δίνει εκείνη την στιγμή, μόνο για να αποφύγει

ένα εξευτελιστικό τέλος. Έμενε να δει, αν ο ίππος θα έτρωγε την βασίλισσα αν ήταν καλός παίχτης ο αντίπαλος. Είχε ψυχραιμία ο Τζον, αυτό μπορούσε κανείς να το δει αμέσως μόλις τον γνώριζε.

«Καρολάιν, τώρα θα αναμετρηθούμε για τα καλά. Για να δούμε τελικά, τί θα διαλέξει ο καλός μας μετρ. Σας έχω απόλυτη εμπιστοσύνη ξερετε.» είπε ο Τζον στον λιμοκοντόρο. «Όταν χρειάζεται κανείς να σερβίρει τα καλύτερα κρασιά, ακόμα και να πιάνει τα στήθη της λυσσάρας πελάτισσας του, είναι τότε αρκετά καλός, ε;» συνέχισε ο Τζον.

«Ξέρετε τι πρέπει να κάνετε, έτσι δεν είναι; δεν χρειάζεται να σας το πω εγώ ε; ποιος θα ήθελε να μαθευτεί σε αυτήν την μικρή πολιτεία για κανιβαλισμό; Κανείς έτσι; Έχετε οικογένεια κύριε; πείτε μου, έχετε; θα ήθελε η μητέρα σας, τα αδέρφια σας, τα παιδιά σας ενδεχομένως να μάθουν πως εσείς, ένας γνώστης της υψηλής γαστρονομίας ήπιε το αίμα ενός πελάτη του; Φανταστείτε τις επιπτώσεις, αγαπητέ μου. Σκεφτείτε! Μπορείτε να σκεφτείτε.»

Η Καρολάιν σαν εισαγγελέας σε δικαστική αίθουσα αντιπαρατέθηκε

«Μην τον ακούτε! Είναι ένας μέτριος που παραμιλάει από τον φόβο του. Ακούστε με, τί σημασία έχουν όλα αυτά, αν δεν ζήσετε εδώ, απόψε μαζί μου αυτό που σας προτείνω; Έχω μαζί μου αυτά».

Έβγαλε από την τσάντα της ένα μπουκάλι μικροσκοπικά κίτρινα χάπια.

«Τα παίρνω κάθε τόσο για να οραματίζομαι την ζωή που μου αρέσει. Θολώνουν το μυαλό. Περπατάω πάνω σε ένα πυκνό σύννεφο αλλοιωμένης συνείδησης. Τρώω κάθε μέρα γερασμένο κρέας», κοίταξε τον Τζον, «και νομίζω πως γεύομαι κρέας υψηλής ποιότητας. Πάρτε ένα ή και δύο. Σας υπόσχομαι μετά από αυτό δεν θα σας κοστίσει τίποτα να στραγγίξουμε αυτό το βρωμερό γουρούνι. Σας το υπόσχομαι.»

Έβγαλε την φούστα της, κατάπие ένα χάπι, χόρευε μέσα στην κουζίνα έναν χορό αλλόκοτο, δικό της. Πέταξε την μάλλινη ζακέτα, άφησε τα γυμνά στήθη της να κουνιούνται με τον ρυθμό της παραφροσύνης της.

Ο λιμοκοντόρος φαινόταν σκεπτικός. Ο Τζον, δεμένος χειροπόδαρα, ζητούσε να τον αφήσει ελεύθερο για μερικούς πάκους χαρτονομίσματα.

Η Καρολάιν χόρευε μες στην κουζίνα κουνώντας ρυθμικά τα απαλά της στήθη. Φαινόταν ομορφότερη. τα απαλά της στήθη, τα φλογερά φιλιά. Φιλούσε ωραία η Καρολάιν, έχωνε την ζεστή γλώσσα της μέσα στο στόμα του, έτριβε τα στήθη της πάνω του. Την άρπαξε όπως περνούσε από κοντά του και βάλθηκε να την φιλάει παράφορα. την έστησε πάνω στον πάγκο, της έσκισε με μια κίνηση το καλσόν. Εκείνη γέλασε χαιρέκακα.

«Έτσι μπράβο!» του είπε, « πάρε με εδώ, μπροστά του. δείξε τι καλά που είναι μέσα στην Καρολάιν, πόσο ζεστά, πόσο φιλόξενα,» του έγλυφε το πρόσωπο.

Κατέβασε τα παντελόνια του και έχωσε το μόριο του με βία στην Καρολάιν.
Εκεί, μπροστά στα μάτια του Τζον .

~4~

Άνοιξε τα μάτια της ενώ ένιωσε έναν οξύ πόνο στο λοβό της. Το αίμα έτρεχε σε ένα αυλάκι που κατέβαινε από το μάγουλο της και έφτανε λιγοστό προς τα χείλη της.
Τα χέρια της δεμένα με σκοινί και τα πόδια της, όπως ο Τζον σε μια καρέκλα ακριβώς δίπλα του. Γέλασε με την καρδιά της όταν κατάλαβε πως πίσω από αυτό, κρυβόταν ο αγαπημένος της λιμοκοντόρος.

«Τώρα; μας έδεσες και τους δύο. Και τώρα; Τι θα γίνει έ; Η ώρα έχει περάσει. Σε λίγο θα έρθουν οι συνάδερφοι να ανοίξουν το μαγαζί, να στρώσουν καθαρά τραπεζομάντηλα. Τι θα κάνεις με εμάς τότε ε; για πες μου.» ρώτησε η Καρολάιν

«Κάνετε λάθος αγαπητή μου, σε λίγο έρχεται μόνο ο σεφ μας. Παίρνει ολόκληρο το ζώο, το τεμαχίζει τόσο αριστοτεχνικά. Να βλέπετε; εδώ», είπε ο λιμοκοντόρος και τους έδειξε τον μεγάλο ανοξείδωτο πάγκο δίπλα στον νεροχύτη. «Το κόβει σε κομμάτια και το τοποθετεί σε αυτό εδώ το ψυγείο όπου βάζουμε τα κρέατα της ημέρας. θέλετε να δείτε τί κρέατα έχουμε στο ψυγείο μας;»

Ο Τζον και η Καρολάιν τον παρακολουθούσαν αμίλητοι . Εκείνος άνοιξε το μεγάλο ψυγείο με τα κρέατα και τους έδειξε ένα μοσχάρι, κρεμασμένο ανάποδα, ένα ελάφι, ένα νεροβούβαλο.

«Εδώ μας τα φέρνουν σφαγμένα. Εμείς τα γδέρνουμε και τα αφήνουμε να στραγγίσουν από το αίμα. Παίρνει κάμποσες μέρες

μέχρι να στραγγίσει το αίμα του ζώου. Μετά πετάμε υπολείμματα και κόκκαλα εδώ στον κλίβανο».

Έδειξε την μεγάλη σιδερένια κατασκευή χωμένη στο έδαφος. Με σιδερένια πόρτα και σφάλιστρο.

«Τα κάνουμε στάχτη και αυτήν την σκορπάμε στον κήπο με τα βιολογικά λαχανικά μας. Κάνουν φοβερό λίπασμα ξερετε.»

Η Καρολάιν έβαλε τα κλάματα.

«Σκάσε,» είπε ο Τζον. «εσύ μας έφερες σε αυτήν την θέση. ήθελες κάτι διαφορετικό, πάρτα, μωρή άρρωστη σκρόφα.»

Καθώς ο δείκτης του ρολογιού έδειξε έξι ακούστηκε δυνατά χέβι μέταλ μουσική. Ο Τζον και η Καρολάιν πετάχτηκαν έντρομοι ο λιμοκοντόρος πήγε προς το CD player που έπαιζε δίπλα στον φούρνο. Άρχισε να χτυπιέται σαν αποτυχημένος μεταλάς .

«Γιατί κλαίτε αγαπητή μου;» είπε στην Καρολάιν σκουπίζοντας τα δάκρυα της με την γλώσσα του. Έγλειψε και λίγο από το αίμα που έτρεχε από τον κρόταφό της. «Ξέρετε κανονικά τέτοια ώρα θα ερχόταν ο σεφ μας, αλλά πίστευα πως θα το ξέρατε. Το εστιατόριο του Άλντο είναι κλειστό τις Πέμπτες.»

Έφτιαξε τα μαλλιά του, είχαν ξεκολλήσει από την θέση τους εξαιτίας της ροκιάς και συνέχισε.

«Ξέρετε ποτέ δεν ήξερα πόσο θα μου άρεσε το ανθρώπινο αίμα.» είπε και ξερόγλυψε τα χείλη του. «Έχω δοκιμάσει κάθε λογής ζώο μέχρι που δοκίμασα τώρα μόλις λίγο από το αίμα σας. Ευλογημένη να είναι η στιγμή που μου το βάλατε στο μυαλό και ναι το παραδέχομαι, τώρα τίποτα δεν μπορεί να με κάνει να αντισταθώ να δοκιμάσω ένα κομμάτι από την σάρκα σας».

Έβγαλε έξω ένα νεροβούβαλο, το κρέμασε με το τσιγκέλι και τεμάχιζε το ζώο μπροστά τους. Κοιτούσαν και οι δύο δεμένοι και αδύναμοι να αντισταθούν. Η Καρολάιν τον εκλιπαρούσε.

«Σας παρακαλώ, αφήστε με να πάρω μέρος σε αυτό το τσιμπούσι. Σας υπόσχομαι , θα είμαι πιστή στις ορέξεις σας.»

«Αγαπητή μου», είπε ο λιμοκοντόρος, « ειλικρινά σας οφείλω πολλά». Έκοψε με μαεστρία το μπουτί του νεροβούβαλου. «Όμως να ξέρετε, θα ήθελα τόσο πολύ το τραχύ δέρμα του Τζον. Σκέφτομαι να το

καψαλίσω πρώτα στην θράκα και μετά να το βάλω μερικές ώρες να σιγοψηθεί στην γάστρα, χωρίς μυρωδικά, έτσι τραχύ να το δοκιμάσω. Όμως ξέρετε τα στήθη σας... τα τόσο απαλά σας στήθη...»

«Τι θα κάνετε μετά ε; θα σας πιάσουν!» Είπε ο Τζον. «Έχω πολλά χρήματα θα σας τα δώσω. Αφήστε μας ελεύθερους και θα ξεχάσουμε για πάντα αυτό το εστιατόριο, σας υπόσχομαι δεν πρόκειται ποτέ να ακούσετε για εμάς, στην ανδρική μου τιμή, δεν έχετε λόγο να αρνηθείτε. Μπορείτε μετά από αυτό να επιστρέψετε στην κανονική σας ζωή, να κάνετε πως δεν μας γνωρίσατε ποτέ, όμως να έχετε τόσα πολλά χρήματα στον λογαριασμό σας.»

Έβαλε ακόμα πιο δυνατά την μουσική. Σταμάτησε να τους κοιτάζει. Συνέχιζε να τεμαχίζει με κινήσεις ακριβείας το νεροβούβαλο. Τράβηξε μια δαγκωνιά στο ωμό κρέας. Με το στόμα γεμάτο ωμή σάρκα μίλησε στον Τζον:

«Ξέρετε έχουμε εκλεκτή πελατεία. Οι πελάτες μας, μας πληρώνουν χρυσούς να τους φέρουμε το πιο σπάνιο κομμάτι σάρκας. Συνήθως το προτιμούν σχεδόν ωμό. Έχουμε κάνει πολλά για αυτούς και έχουμε αρκετά χρήματα. Ξέρετε έχω μετοχές σε αυτό το εστιατόριο. Δεν είμαι ένας απλός μετρ, αν με καταλαβαίνετε.»

«Εγώ το ήξερα από την αρχή ότι δεν είστε ένας απλός μετρ. Σας το υπόσχομαι. Τί νομίζετε, ότι προτείνω τα στήθη μου τόσο εύκολα σε κοινή θέα;» παραληρούσε η Καρολάιν. «Ήξερα από την αρχή για το τρυφερό σας άγγιγμα. Από την στιγμή που σας είδα, το ομολογώ και κοκκινίζω .»

Ο Τζον ξέσπασε σε γέλια

«Τι ομολογείς, βρε οσία παρθένα; Εσύ δεν δίνεις τα στήθη σου; Ξεχνάς που σε είχαμε και οι δύο καβάλα εκεί στο Μονακό; Τότε τον έπαιρνες μια χαρά, παλιοτσουλάκι.»

«Θέλω επιτέλους κάτι αληθινό, Τζον, όχι αυτά που μπορείς να αγοράσεις με τα λεφτά σου, εσείς», είπε και κοίταξε τον λιμοκοντόρο, «εσείς από την πρώτη στιγμή που σας είδα, οραματίστηκα το μόριο σας μέσα μου, να μου σκορπάει αυτήν την ηδονή που μόλις πριν λίγο μου χαρίσατε, όμως δεν με αφήσατε να την χαρώ, γιατί δεν με αφήσατε;»

«Γιατί σε κατάλαβε, χρυσή μου, ότι είσαι μια φτηνιάρα τσούλα, γι' αυτό. Έτσι δεν είναι κύριε; Όσα λεφτά και να έχετε θα σας δώσω περισσότερα. Αφήστε με ελεύθερο και κρατήσατε αυτήν εδώ την φτηνιάρα.»

«Νομίζω έχετε δίκιο», είπε ο λιμοκοντόρος.

Αναθάρρησε ο Τζον. Πήρε τα πάνω του. Ναι μπορούσε να καταφέρει ότι ήθελε.

Ήταν ένας ισχυρός άντρας. Στ' αρχίδια του η Καρολάιν, αυτή ήταν ούτως η αλλιώς ξοφλημένη. Δεν θα την αναζητούσε κανείς, η μάνα της δεν την θυμόταν και ο πατέρας της είχε πνιγεί ανάμεσα στα μπούτια μια άλλης σκύλας, δεν έβλεπε μπροστά του το παλιοτόμαρο από την γεροντική κάβλα, σιγά μην έψαχνε την κόρη του. Και ο ίδιος μπορούσε να την ξεχάσει. Μπορούσε να πηδήξει καμιά δεκαριά από αυτές που τον περίμεναν στην ουρά και κάποια θα βρισκόταν με ένα γλυκό αιδόιο, γλυκύτερο της Καρολάιν να τον κάνει να την ξεχάσει.

~~

Εκεί που όλοι σε αυτό το δωμάτιο κρέμονταν από τα χείλη του ιδιόρρυθμου αυτού μετρ, εκείνος τους άφησε μόνους και δεμένους στην κουζίνα και εξαφανίστηκε για λίγο.

Οι απελπισμένοι καλεσμένοι του μην έχοντας κουράγιο να πουν τίποτα άλλο κάθονταν αποχαυνωμένοι και παρατηρούσαν τα γυαλιστερά ανοξείδωτα περιμένοντας ένα σημάδι, κάτι που να τους εξηγούσε τί έκανε ο λιμοκοντόρος. Γιατί η ώρα περνούσε, οι δείκτες στο άσπρο ρολόι του τοίχου γλιστρούσαν βασανιστικά μπροστά στα μάτια τους κι εκείνος ήταν άφαντος.

Η δυνατή χέβι μέταλ τους είχε κάνει τα μυαλά πανέ, αν και κανείς πρέπει να αποφεύγει αυτού του είδους τους χαρακτηρισμούς τέτοιες ώρες, και μόνο όταν επιτέλους το CD τέλειωσε και απλώθηκε μια ανακουφιστική ησυχία μέσα στην κουζίνα, μόνο και μόνο τότε, ο νηφάλιος Τζον κατάφερε να ξεχωρίσει ένα σημάδι που του έδειχνε με τί μπορούσε να ασχολείται τόση ώρα ο αγαπημένος τους μετρ.

Το εσωτερικό τηλέφωνο που βρισκόταν ακριβώς απέναντι τους σε ειδική θήκη στον τοίχο και πάνω από τον πάγκο του σεφ, λίγο πιο πάνω από το καταραμένο cd player, έδειχνε μια κοκκινή φωτεινή ένδειξη και ο Τζον που ήξερε από γραφεία και εσωτερικά τηλέφωνα κατάλαβε αμέσως πως ο λιμοκοντόρος μιλούσε από την άλλη γραμμή του τηλεφώνου που βρισκόταν μπροστά στην είσοδο του εστιατορίου.

«Καρολάιν, το βρήκα!» τσίριξε σαν μόλις να ανακάλυψε κάτι πολύ σημαντικό.

Η Καρολάιν που κάθονταν γυμνή και δεμένη στην καρέκλα έτρεμε από το κρύο καθώς η επίδραση των κίτρινων χαπιών άρχισε να περνάει και η αλλοτινή της κάψα είχε αντικατασταθεί από ένα σύγκορμο ρίγος. Έπρεπε να τσιρίξει δυο τρεις φορές ακόμα ο Τζον για να αποσπάσει το βλέμμα της από την ακινησία και την πλήρη προσήλωση στον ανοξείδωτο πάγκο.

«Καρολάιν, αυτός μιλάει στο τηλέφωνο. Κάτι σκαρώνει είμαι σίγουρος γι' αυτό. Πρέπει οπωσδήποτε να βρούμε έναν τρόπο να το σκάσουμε πριν γυρίσει και ποιος ξέρει τι έχει βάλει αυτός με το μυαλό του»

«Ξέρεις κάτι, Τζον», είπε με άτονη φωνή η Καρολάιν, «νομίζω πως αυτό αναζητούσα απόψε, να βρεθώ στα χέρια ενός μετρ που να με έχει δέσει σε μια καρέκλα στην κουζίνα του, να βλέπω τα αρχίδια σου να κρέμονται σαν μαραμένα απομεινάρια ενός πολλά υποσχόμενου πάρτυ και να μην γνωρίζω τί πρόκειται να γίνει»

«Καρολάιν σταμάτα! σταμάτα επιτέλους και συγκεντρώσου. Αν καταφέρουμε να φύγουμε στο υπόσχομαι θα σου δώσω όσα χρήματα θέλεις να βρεις το πάρτυ που σου υποσχέθηκα. Δεν είμαι εγωιστής Καρολάιν, ό,τι θελήσεις να κάνεις το χρηματοδοτώ εγώ. στο υπόσχομαι.»

Η Καρολάιν γελούσε και κοιτούσε το στήθος της, ούτε μία ματιά δεν έριξε στον Τζον ούτε και άκουγε πλέον τις προσφορές του. Περίμενε με το κεφάλι σκυφτό και τα μάτια καρφωμένα στο πάτωμα να έρθει επιτέλους ο λιμοκοντόρος στην κουζίνα.

~~

Όταν ήρθε ο μετρ, η Καρολάιν βρισκόταν στην ίδια θέση ο Τζον πάσχιζε μάταια να λυθεί. Ακούστηκε το σβέλτο περπάτημα του και αμέσως μόλις μπήκε χωρίς να τους πει κουβέντα άνοιξε το αποθηκάκι που βρισκόταν κάπου πίσω στην κουζίνα και έβγαλε δυο μεγάλα ανοξείδωτα κρεβάτια, από αυτά που είχαν για να κουβαλούν τα ζώα όταν τους τα παρέδιδε ο σφαγέας. Φόρτωσε στο ένα την Καρολάιν και στην συνέχεια και τον Τζον.

Η φράντζα του έπεφτε στο πρόσωπό του και του κάλυπτε τα μάτια. Έδεσε το ζεύγος πάνω στα κρεβάτια και τους έσυρε μέχρι την σάλα, εκεί που προηγουμένως έτρωγαν το γεύμα τους.

Ο Τζον στο ενδιαμέσο του έκανε κάτι προσφορές, μιλούσε ακατάπαυστα, έβαλε μπρος ό,τι επιχείρημα είχε και δεν είχε, όμως ο λιμοκοντόρος ήταν κουφός, ή τον κουφό παρίστανε, γιατί απάντηση δεν έδινε και μίλησε μόνο όταν τους πήγε μπροστά από μια ξύλινη συρόμενη πόρτα.

«Μισό λεπτό επιστρέφω αμέσως» είπε και εξαφανίστηκε μέσα στην κουζίνα.

Γυρνώντας είχε περάσει την τσάντα της Καρολάιν χιαστί στους ώμους του και μετά απευθυνόμενος και στους δύο, έστρωσε την φράντζα του που είχε ξεκολλήσει από την θέση της και με το ίδιο ύφος που τους μιλούσε όταν πριν από λίγες ώρες τους σέρβιρε το γεύμα τους, τους είπε:

«Έχω την τιμή απόψε να σας δείξω τα ιδιαίτερα διαμερίσματά μας. Αφού ο κύριος και η κυρία έδειξαν τέτοιο ενδιαφέρον για το ιδιαίτερο ομολογώ εστιατόριο μας, δεν θα μπορούσα να μην σας δείξω την ειδική σάλα για τις δεξιώσεις μας.»

Άνοιξε τότε με μια επιδέξια κίνηση την συρόμενη πόρτα και βρέθηκαν μπροστά σε μία σάλα με ένα τραπέζι τεραστίων διαστάσεων, που κάποιος μόνο σε ένα βασιλικό ανάκτορο θα μπορούσε να συναντήσει.

«Εδώ έρχονται πάντα οι υψηλοί καλεσμένοι μας, εδώ τους σερβίρουμε ό,τι καλύτερο έχει να προσφέρει το εστιατόριο μας, που όπως σας είπα έχω κι εγώ μερίδιο επί των κερδών και όπως καταλαβαίνετε κύριε, ουδέποτε θα με ενδιέφερε το ποσό που μου προτείνετε καθώς δεν θα έφτανε ούτε ελάχιστα το αντίτιμο που μου προσφέρουν οι καλεσμένοι μου για να τους χαριστούν αυτές οι απολαύσεις που δύναται να δώσει τούτη εδώ η αίθουσα.»

Η Καρολάιν κοιτούσε εκστασιασμένη την σάλα. Το υπέροχο σκαλιστό τραπέζι, τα ακριβά περσικά χαλιά και τους βαρείς πολυελαίους, ενώ ο Τζον σιωπηλός, όπως κανείς δεν τον είχε δει ποτέ, προσπαθούσε να αποκρυπτογραφήσει το μακρύ τηλεφώνημα σε συνδυασμό με την εμφάνιση εκείνης της σάλας.

~~

Ο λιμοκοντόρος σήκωσε στα χέρια του την Καρολάιν και την τοποθέτησε ξαπλωμένη πάνω στο τραπέζι. Εκείνη αφέθηκε ευχάριστα στις ορέξεις του ιδιόρρυθμου μετρ, ενώ ο Τζον που αντιστάθηκε ομολογουμένως αντρίκια, την έφαγε για άλλη μια φορά στο κεφάλι

και λιποθύμησε προκειμένου να μπορέσει να πάρει την ανάλογη θέση στο τραπέζι.

Ύστερα ο μετρ τους έδωσε περίτεχνα ώστε να μην μπορούν να κουνηθούν και μετά , αφού άνοιξε την τσάντα της Καρολάιν, έδωσε σε εκείνη μια χούφτα από τα χάπια της κι εκείνη παρέμεινε χαμένη εκεί να χαζεύει τους πολυελαίους.

Τον Τζον τον κανόνισε με μια ένεση, μόνο εκείνος ήξερε τι έβαλε μέσα, όμως αυτή είχε σαν αποτέλεσμα, όταν ο Τζον άνοιξε τα μάτια του , να μην μπορεί να κουνήσει ούτε το μικρό του δαχτυλάκι.

Ο λιμοκοντόρος τακτοποίησε την αίθουσα, φώτισε τον χώρο με κεριά και τοποθέτησε στο τραπέζι ένα ακριβό δερμάτινο βαλιτσάκι. Έβαλε κλασική μουσική, Μπαχ πρέπει να ήταν, το καταλάβαινε κανείς από τον μονόλογο των βιολιών, και πριν χτυπήσει το τηλέφωνο και καταφτάσουν οι πρώτοι καλεσμένοι κατάφερε να τους κλείσει το στόμα με ταινία, από αυτήν που κλείνουν στα ταχυδρομεία τα πακέτα.

~~

Αμέσως άρχισαν να καταφτάνουν οι καλεσμένοι του. Πρώτος ο λόρδος Κάβεντις με την σύζυγό του Όντρεϊ, η μεγαλογιατρός Σεσίλια , μόνη όπως πάντα. Στην συνέχεια ο πρώην δήμαρχος της πόλης Άλμπερτ Σάμγουελ, δυο- τρεις δημοσιογράφοι, πολιτικοί, συγγραφείς και διάφοροι άλλοι παρατρεχάμενοι, που συμπλήρωναν τις θέσεις στο τραπέζι.

Ο λιμοκοντόρος τους προϋπάντησε όλους έναν έναν, τις κυρίες με χειροφίλημα, τους κυρίους με ευγενική υπόκλιση.

«Αγαπητέ μου, δεν το πιστεύω», του είπε ο Λόρδος Καβεντις, «πάντα συνηθίζετε να μας εκπλήσσετε, ομολογώ πως καιρό σκεφτόμουν πως το εστιατόριο σας δεν είχε οργανώσει κάποιο ιβέντ. Δεν νομίζετε πως αργήσατε λίγο;» τον κοίταξε μέσα από τα στρογγυλά γυαλιά του επικριτικά.

«Δεν είναι ώρα τώρα για παράπονα, λόρδε μου», είπε η Σεσίλια. «Δεν νομίζετε πως σε τέτοιες περιστάσεις πρέπει να δείχνουμε τον ανάλογο σεβασμό; Εξάλλου κανείς δεν μπορεί να τα βάλει με τον παράγοντα τύχη»

Όλοι κατά σειρά τον ευχαρίστησαν για την απρόσμενη εκείνη πρόσκληση το ξημέρωμα της Πέμπτης και κάθισαν αμέσως μετά στις

καρέκλες τους. Ο Τζον και η Καρολάιν χυμένοι πάνω στο τραπέζι, παρακολουθούσαν το πρελούδιο που είχε καταστρώσει ο λιμοκοντόρος. Χωρίς να μπορούν να μιλήσουν. Ούτε και να κουνηθούν.

Στην συνέχεια ο λιμοκοντόρος γέμισε τα ποτήρια τους με το κρασί της αρεσκείας τους και άνοιξε την ακριβή δερμάτινη βαλίτσα που είχε τοποθετήσει προηγουμένως στο τραπέζι. Άστραψαν από μέσα όλων των ειδών τα μαχαίρια, ανοξείδωτα από ατσάλι.

Γούρλωσαν τα μάτια τους ο Τζον και η Καρολάιν. Άστραψαν και τα λευκά δόντια του λιμοκοντόρου καθώς μοίραζε με ακρίβεια τα μαχαίρια. Ύψωσε το κρασί του και έκανε πρόποση:

«Στην υγεία όλων όσων είναι εδώ ετούτο το ξημέρωμα. Ευχαριστώ για την τιμή που μου κάνατε και σήμερα. Ας αρχίσει το γεύμα.»

Τσούγκρισαν τα ποτήρια τους και ξεκίνησαν το φαγοπότι. Ο λόρδος έδειξε λιπαρή προτίμηση, έκοψε λίγο μπουτί, προτιμώντας εκείνο της Καρολάιν.

«Αγαπητέ μου, δεν προσέχεις καθόλου τι βάζεις μέσα στο στομάχι σου, συνεχώς επιλέγεις το πιο λιπαρό κομμάτι. Μα τον θεό, λόρδε μου, θα πρέπει να αρχίσετε να προσέχετε περισσότερο.»

«Δεν χρειάζεται», της είπε ο λιμοκοντόρος, «αφήστε τον, μια τέτοια μέρα πρέπει κανείς να γεύεται χωρίς περιορισμούς, τί έχει άλλωστε να χάσει;»

«Νομίζω έχετε δίκιο», του είπε εκείνη, «νομίζω θα ενδώσω κι εγώ αν και η τωρινή μου κατάσταση οφείλεται στο ανεβασμένο ουρικό μου. Όμως έχετε δίκιο ότι ήταν να γίνει έγινε.»

«Όρμησε, αγαπητή μου», της είπε ο λόρδος, «είναι πράγματι καταπληκτικό το κρέας»

«Ε, τότε, γλυκύτατε μου μετρ, θα μου δώσετε λίγο από τα αχαμνά του κυρίου; Μετά συγχωρήσεως κιόλας», είπε και κοκκίνισε.

Ο λιμοκοντόρος έσπευσε να ικανοποιήσει την αγαπητή Οντρεϊ, που τελευταία ήταν λιτοδίαιτη και δεν ενέδιδε σε τέτοιους γευστικούς πειρασμούς.

«Α, εγώ θα προτιμήσω λίγο πλευρό», είπε η Σεσίλια. «Νομίζω αρσενικό. Είναι ψωμωμένα τα αρσενικά και λατρεύω τα κόκκαλα που συγκρατούν λίγο παραπάνω κρέας πάνω τους.»

«Μα και φυσικά», της είπε ένας δημοσιογράφος καθώς τεμάχιζε την γάμπα της Καρολάιν και γέμισε με αίμα την άσπρη πετσέτα που κρεμόταν από στέρνο του, «Εσείς οι γιατροί είστε μαέστροι στο ξεκοκάλισμα δεν νομίζετε; Εσείς κύριε δήμαρχε τί λέτε;»

Με γεμάτο το στόμα με εντόσθια και λίγο συκώτι, ο τέως δήμαρχος Αλμπερτ σκούπισε διακριτικά τα χείλη του και απευθύνθηκε στον δημοσιογράφο

«Κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί πως το καλύτερο ξεκοκάλισμα το κάνουν οι δημοσιογράφοι και μετά, οι εξέχοντες γιατροί αυτής της πόλης, έρχονται να συρράψουν τα απομεινάρια τους, έτσι δεν είναι;» Τα δόντια του έσταξαν αίμα καθώς εξέφραζε την άποψή του.

Το δείπνο εξελίχθηκε κάτω από αυτό το κλίμα,
με αίμα,
καλό κρασί
και γερή δόση χιούμορ.

Ο λιμοκοντόρος τους ευχαρίστησε όλους καθώς έφευγαν με
φουσκωμένες κοιλιές
και πλατιά χαμόγελα.

Καθάρισε την μεγάλη σάλα
με εξαιρετική δεξιότητα.
Κανείς δεν θα μπορούσε να φανταστεί
τί τσιμπούσι είχε διαδραματιστεί εκεί μέσα.

Έβαλε δυνατά τον Μπαχ,
γυάλισε τα παπούτσια του,
έστρωσε την φράντζα του.
Έκλεισε τα παραθυρόφυλλα,
πέταξε τα κόκκαλα στον κλίβανο
και κλείδωσε την βαριά πόρτα.

~~~~~

Καρολάιν με ακούς; Είσαι εδώ κοντά; Δεν σε βλέπω Καρολάιν. Υποτίθεται πως εδώ θα έπρεπε να βλέπω, όμως τίποτα δεν είναι όπως το φανταζόμουν, όχι πως είχα ποτέ μου φαντασία. Σε αυτές τις περιστάσεις κανείς μπορεί με θάρρος να παραδεχτεί αυτά που δεν έχει γιατί ούτως η αλλιώς εδώ κανείς δεν έχει. Αλλιώς παρ' όλ' αυτά το είχα φανταστεί, ίσως με περισσότερα φώτα, αυτό το ομιχλώδες φως είναι περισσότερο που με τρομάζει, ποτέ δεν είχα πρόβλημα με τα μάτια μου, όμως φαίνεται σαν να έχω πρόβλημα και με αυτά τώρα, μπορεί να τα έφαγε ο δήμαρχος, που κι αυτός κάπου εδώ θα βρίσκεται μαζί και ο λόρδος και η Όντρεϊ, πως τόλμησε αυτή η σκρόφα να φάει τα μπαλάκια μου, δεν έχω δικαίωμα μάλλον να μιλάω για αρχίδια σε μια κατάσταση που ούτως η αλλιώς δεν χρησιμεύουν σε τίποτα. Όμως έχω μια τεράστια λαχτάρα, που κι αυτή δεν επιτρέπεται ή μάλλον δεν υφίσταται θα ήταν σωστότερο να πω, αλλά ωστόσο παραμένει αυτή λαχτάρα, μάλλον σαν ανάμνηση της προηγούμενης κατάστασης να βρω την Καρολάιν.

Καρολάιν!

Φωνάζω και ελπίζω η φωνή εδώ να έχει το ίδιο αντίκτυπο, να αντανakλά δηλαδή στον αέρα και να μεταφέρεται με κάποιο τρόπο, γιατί αυτήν την στιγμή έχω ανάγκη να βρω την Καρολάιν, να μου εξηγήσει γιατί μας έφερε εδώ, είναι μια απορία μου που έμεινε μετέωρη εκείνο το δευτερόλεπτο της απόφασης της. Όμως στάσου, νομίζω πως ξεχωρίζω εκεί στο βάθος το κεφάλι του Άλφι και νομίζω πως δεν είναι παραισθήσεις,

τόσα χρόνια έχω μάθει να βλέπω το σβέρκο του Άλφι και της Καρολάιν εδώ που τα λέμε αλλά καλύτερα να επικεντρωθώ στον Άλφι. Άλφι Άλφι με ακούς;

Δεν νομίζω να με ακούει, αυτός δεν ήταν στο γεύμα, μήπως αυτός πήρε μέρος σε κάποιο άλλο; εκεί μπορεί να μην ήταν λόρδοι και δημοσιογράφοι, μπορεί να ήταν όλοι τύποι γνωστοί για τον σβέρκο τους, όμως εδώ σαν να μην έχει σημασία αυτό καθώς όσο περνάει η ώρα, νομίζω πως δεν ακούγομαι και αυτό γιατί πάντα ακουγόμουν και έτσι λειτουργεί ισοσταθμιστικά σε αυτήν την καταραμμένη ανισότητα που τώρα το βλέπω ήταν άδικη,

όμως πάραυτα δεν έχει καμία σημασία.

Αναρωτιέμαι μόνο αν με ακούει η Καρολάιν

Καρολάιν!

ΤΕΛΟΣ